

«ДЗЕЦІ НАРАДЖАЮЦЦА
НЕ ДЛЯ БАЦЬКОЎ»

Пра магістратуру,
Дубай
і англійскую мову

Колькі сябе памятаю, заўсёды любіла вучыцца. Мяне цікавіць усё новае: ад нанатэхналогій да касмалогіі. Удзячная бацькам за цярпенне ў дачыненні да маіх нестандартных шляхоў атрымання адукацыі: я вучылася ў сямі ўніверсітэтах, як у Беларусі, так і за мяжой! Пачала з філалогіі, прадоўжыла міжнародным правам і менеджментам. Цяпер прафесійна прысвяціла сябе педагогіцы і псіхалогіі.

Адукацыя праз усё жыццё — гэта мая гісторыя. Я і цяпер з’яўляюся магістранткай. З задавальненнем сяджу за партай, слухаю цудоўных выкладчыкаў, атрымліваю асалоду ад пытанняў з аўдыторыі, кніг, якія нам рэкамендуюць. Вядома, лекцый цяпер значна менш, чым пры атрыманні вышэйшай адукацыі, бо асноўная задача — напісаць магістарскую работу. Гэта навуковая дзейнасць, глыбокае пагружэнне ў тэму адукацыі, выхавання дзяцей. Знаходжу там для сябе вельмі шмат цікавага, што па-спяхова ўкараняю ў работу свайго клуба.

Шчаслівыя дарослыя вырастаюць са шчаслівых дзяцей. Калі вы не можаце паказаць малечы прыклад таго, як будаваць добрыя адносіны, як паважаць адно аднаго, падтрымліваць, то лепш разысціся.

На стварэнне адукацыйнага клуба мяне натхніла дачка, якой я хацела даць усё самае лепшае. Калі Мілане было 2 годзікі, мы з ёй жылі ў Дубаі. Дачка каля года наведвала іх дзіцячы садок. І нягледзячы на тое, што знаходзілася там усяго 3 гадзіны ў дзень, ужо праз месяц я стала заўважаць, як лёгка яна кантактуе з дзеткамі па-англійску на пляцоўцы для гульні. Калі вярнулася ў Мінск, проста не знайшла тую школу ранняга развіцця для Мілашы, якая мяне задаволіла б.

У першую чаргу, ствараючы клуб, я глядзела на яго вачыма дзяцей: ці будзе ім тут утульна? Ці захочуць яны сюды вяртацца? Ці будзе ім цікава з гэтымі педагогамі? Ці атрымаюць яны патрэбныя ім веды і навыкі? На шчасце, я змагла стварыць утульны і пры гэтым карысны «другі дом» для дзяцей і іх бацькоў. Апошнія тут знаходзяць прафесійныя адказы на свае пытанні пра выхаванне і адукацыю сваіх крывіначак. У Мінску гэта першы двухмоўны клуб, першы з такім нестандартным падыходам да дзяцей і адукацыі.

Развіццё адбываецца не па ўказцы дарослых — дзіця развіаецца ў любой сітуацыі, у кожны момант часу. А вось стварыць умовы для найлепшага развіцця, акружыць малечу момантамі і сітуацыямі, калі яна можа даведацца новае, спрабаваць, задаваць пытанні, — у гэтым і ёсць сутнасць выхавання. На якой мове гэта будзе адбывацца, такую мову дзіця і будзе засвойваць. Гэта ж

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

усяго толькі інструмент зносін, не больш за тое. Пачынаць вучыць замежныя мовы ніколі не рана, бо яны адкрываюць многія дзверы ў жыцці, у кар’еры. Таму мы развіваем і адукоўваем дзетак пачынаючы з 6-месячнага ўзросту паруску, па-англійску і па-іспанску. Валодаючы толькі гэтымі трыма мовамі, чалавек можа размаўляць з паловай свету!

Мы арыентаваны на бацькоў, якія думаюць не меркамі «ну як ты паеў, сыноч?» і «ці цёпла ты апрануўся?» Гэта не адукацыя, а догляд. Базавыя патрэбы дзіцяці і абавязак бацькоў. А што далей? Сучасны свет і цывілізацыя ў цэлым патрабуюць ад чалавека вельмі шмат. Стаць усебакова развітай асобай дазваляе адукацыя. Таму да нас ідуць бацькі, якія сапраўды цікавяцца сваім дзіцем: пра што яно думае, да чаго імкнецца.

Пераканана, што дзяцей трэба развіваць не толькі інтэлектуальна і фізічна. Абавязкова трэба прывіваць камунікабельнасць, густ і, самае галоўнае, чуласць і міласэрнасць. Па маім перакананні, войны і канфлікты ўзнікаюць у першую чаргу з прычыны адсутнасці ў людзей дабрыні, а не ведаў.

Папрасіла Ілону дастаць любыя тры рэчы са сваёй сумачкі. Яна сказала, што заўсёды носіць з сабой **іконкі і фотаздымак дачкі**, але «гэта вельмі асабістае, таму я паказваць не хацела б».

Затым дастала **загорнуты ў паперу падарунак**. «Тут карціна, яе хачу падарыць чалавеку, з якім сёння ўбачуся. Я хлебасольная. Люблю радаваць сяброў. Калі некуды езджу, абавязкова вязу з сабой маленькія сувенірчыкі. Паколькі часцей за ўсё лётаю на самалёце, стараюся, каб яны былі лёгкімі. Як правіла, гэта беларускія цукеркі ці шакалад, ільняныя абрусы, сурвэткі. Вельмі прыемна ганарыцца сваёй краінай і яе прадукцыяй».

Трэці прадмет — **ноўтбук**. «Гэта для мяне і запісная кніжка, і сувязь са светам, і крыніца інфармацыі. Дзякуючы яму я не прывязана да офіса. Адчуваю сябе вельмі свабодным чалавекам, бо ў мяне заўсёды ёсць з сабой сродак сувязі, які дазваляе мне пісаць, чытаць, думаць, шукаць, кантактаваць, дзе б я ні знаходзілася».

Пра чужыя
інтарэсы,
дысертацыю
і лесвіцу

Калі чалавек не развіаецца, ён дэградуе. «Жыццё — гэта лесвіца. Ты альбо караскаешся ўверх, або ідзеш уніз». Доўга думала над гэтай фразай. Чаму? А калі ты проста стаіш? І ўсвядоміла вельмі жыццёвую рэч: пакуль стаіш, ты апускаешся ўніз за кошт таго, што іншыя растуць. Таму, вядома, трэба развівацца. І рабіць дабро. Каб тваё жыццё прыносіла сэнс людзям вакол, а не толькі самому сабе.

Страціць сябе можна толькі ў тым выпадку, калі цябе няма. Я ведаю, што многія бацькі раствараюцца ў дзецях. Але мне здаецца, што гэта хутчэй сублімацыя: калі цябе самога няма, ты знаходзіш вонкавы рэсурс, у чым быць. Як, напрыклад, людзі, у якіх няма сваіх інтарэсаў, жывуць чужымі. Я лічу, што ў першую чаргу трэба быць самім сабой, тады ты зможаш і дзіцяці вельмі шмат даць. Нездарма кажуць: «Не

выхоўвай дзяцей, усё роўна яны будуць падобныя на цябе. Выхоўвай сябе».

Мая мама працуе выкладчыкам ВНУ, з’яўляецца кандыдатам навук, абараняе доктарскую дысертацыю. Мяркую, што ад яе ў мяне любоў да кніг, вучобы, адукацыі. З дзіцянства я чула, як людзі казалі: «Якая ў цябе цудоўная мама, якая яна добрая, як яна смачна гатуе». У мяне быў бясконцы гонар. Для кожнага дзіцяці вельмі важна ганарыцца бацькамі, каб браць з іх прыклад.

Дзіця нараджаецца не для бацькоў, тым больш, не для вучобы дзеля вучобы. Яно нараджаецца для самога сябе.

Я візуал. Многае ўспрымаю вачыма. Магу назваць сябе эстэтам.

У рэчах мне вельмі падабаецца лаканічнасць, мінімалізм, але пры гэтым якасць. Вельмі люблю прыгожыя творы мастацтва, прыгожых людзей. Прыгажосць для мяне — гэта гармонія. І ў першую чаргу гармонія асобы. Не разумею людзей, якія могуць усміхацца, але мець злы погляд, напрыклад. Таксама заўважаю ў першую чаргу ўчынкi, а не словы — што чалавек робіць, так ён і думае. І, канешне, вельмі цаню гарманічныя, прыгожыя адносіны. Як жанчына я прыйшла да гармоніі некалькі гадоў таму, калі мне пашчасціла сустрэць цудоўнага чалавека. Не ведаю, чым гэта патлумачыць, думаю, проста лёс падарыў. Кажуць, кожны з нас атрымлівае тое, што заслугуе. Калі б мы з ім пазнаёміліся гадоў 10 таму, я сама была б не гатова да сустрэчы з такім чалавекам. А пасля таго, што перажыла ў мінулых адносінах, пераасэнсавала многія рэчы і цаню тое, што маю.

Па маім перакананні, войны і канфлікты ўзнікаюць у першую чаргу з прычыны адсутнасці ў людзей дабрыні, а не ведаў.

Я сапраўды ўвайшла ў лік 50 паспяховых і прыгожых мінчан. Гэта свайго роду прызнанне, але не маё асабістае дасягненне. Я цаню хутчэй вынікі дзяцей, якія выступаюць на нашых ранішніках. Радуюся, калі шчаслівыя бацькі дзякуюць нашым выкладчыкам, кажуць, як цудоўна, што вы ў нас ёсць. Прафесійным дасягненнем лічу ўдзел у «круглых сталах», міжнародных канферэнцыях, куды мяне запрашаюць як эксперта ў сваёй сферы. І, канешне, цяпер мая самая галоўная задача — вярнуць дачцэ сапраўдную маму, якой яе пазбавілі на доўгі час. Гэта будзе адным з самых важных дасягненняў майго жыцця.

Надзея ДРЫЛА.
dryla@zviazda.by

Фота Надзеі БУЖАК.